

İNSANLARA GÜVENMEK YANLIŞ MIDIR?

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 18 Aralık 2015 08:12 -

İnsanoğlu'nun çiğ süt emdiği, hele bu devirde kimseye güvenilemeyeceği gibi düşünceler sosyal medyada sık sık tekrarlanıyor. Kim bilir hangi dosttan yenilen kazık insanlara bu sözü söyletiyor.

Herkesi kendimiz gibi bilmeliyiz. İnsanların büyük çoğunluğuna güvenilebilir. İstisnalar, bu kuralı bozmamalı. Aşağıda başımdan geçen fakat bence istisnalar arasında sayılması gereken bir olayı anlatacağım:

1970 yılı Temmuz ayıydı. O yıl Eğitim Enstitülerinden mezun olanlar atandıkları yeri torbadan çekmek üzere Ankara'da toplandılar. Doğal olarak genç oğretmenlerde bir merak ve heyecan var.

Ben Afyon Dinar Lisesi'ni çektim. Kalabalığın içinden biri heyecanla yanıma geldi:

—*Ben Dinarlıyım. İstanbul Eğitim Enstitüsü'n bitirdim. Memleketimde oğretmenlik yapmak istiyorum. Ne olur, benimle becayış yap,* dedi.

— *Sana neresi çıktı?* diye sordum.

—*Muğla Milas Selimiye Bucağı Ortaokulu ıktı. Ne olur becayış yapalım. Ne istersen vereceğim!*

Biraz nazlanır gibi oldum. Dinar nere? Milas nere? Ben Orduluyum. Memleketimden görev yerine gidip gelirken yol iki misli uzayacak. Lise oğretmenliği ile ortaokul oğretmenliği arasında ücret bakımından bile fark var.

—*Ne olursun!* diye yalvarmasını sürdürdü. *Benim Dinar'a atanmak için amcamın başkanlığında bir heyet Başbakan Süleyman Demirel'e bile ıktı. Demirel "Benim oğretmen atama yetkim yok. Tek yapacağınız şey, kur'ada □ Dinar'ı çeken oğretmenle becayış yapmanız"*

İNSANLARA GÜVENMEK YANLIŞ MIDIR?

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Cuma, 18 Aralık 2015 08:12 -

demiş.

Afyon milletvekilleri de

“Becayış yapacağın kişiye ne isterse veririz” dediler. Amcam manifaturacı, “Bir elbiselik kumaş da benden” dedi. Söyle ne istersin?

Önce, bu karşılıklı yer değiştirmeyi bir şey istemeden yapmayı düşündüm. İnsanın memleketinde görev yapması güzel bir şeydi. Madem bu kadar istiyordu...

Bir taraftan birlikte yürüyor, diğer taraftan benim kafamdan çeşitli seçenekler çarpışıyordu. Bu arkadaş memleketinde görev yapmakla maddi bakımdan da kazançlı çıkacaktı. Yol parası, belki ev kirası bile vermeyecekti. O tarihlerde alacağımız çıplak maaş bin lira kadardı.

— *İki bin beş yüz lira isterim!* dedim.

— *Çok teşekkür ederim. Parayı hemen milletvekilinden alıp geleyim!* dedi. Sevinçten uçuyordu!

Yer değiştirme dilekçesinin parayı aldıktan sonra yapılmasını bir güvensizlik sorunu olarak gördüm. Kutsal mesleğimize ilk adımını atmakta olan bir öğretmene güvenmemek olur muydu?

— *Gidip dilekçelerimizi verelim. Parayı yarın getirirsin,* dedim.

Bakanlığa gittik. Dilekçelerimizi verdik. Ertesi gün saat onda parayı Gazi Eğitime getirmesi konusunda anlaştık.

Genç öğretmenler hemen o gün bir an önce göreve başlamak üzere Ankara'dan ayrıldılar.

Ben ertesi gün saat onda Gazi Eğitim Enstitüsü ana bina merdivenlerinde Latif'i beklemeye başladım. Bekle bekle yok! Saat on iki oldu, bir oldu, Latif gelmedi! *“İnsanlık halidir, bir gecikme*

İNSANLARA GÜVENMEK YANLIŞ MIDIR?

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Cuma, 18 Aralık 2015 08:12 -

oldu besbelli”

dedim ama

durumu anlamak için onun kaldığını öğrendiğim otele telefon ettim.

—*Bu sabah otelimizden ayrıldı, yanıtını verdiler.*

İşte o an başımdan kaynar sular dökülmeye başladı. Paraya değil, aldatılmış olduğuma üzülüyordum. Bir insan, kendisine gösterilen güven karşısında böyle davranabilir miydi? Böyle bir öğretmen öğrencilerine iyi bir örnek olabilir miydi?

Latif'in Dinar'a dönmüş olabileceğini düşündüm. Gidip onu bulmalı ve bu aldatmanın hesabını sormalıydım. Olur ya belki utanır, iki bin beş yüz lirayı da verirdi... Fakat cebimde Dinar'a gidecek otobüs parası yoktu. Bölüm başkanımız İbrahim Olgun'un evine gittim. Durumu anlattım ve İlk maaşımdan ödeyeceğimi söyleyerek Milas'a gidip Fatsa'ya dönmeme yetecek yol parası istedim. Sevgili hocam, isteğimi ikiletmedi. 200 lira çıkarıp verdi.

Dinar'a akşam karardıktan sonra ulaştım. Latif'in manifaturacı amcasının evini sorarak buldum. Latif gelmemişi ve nerede olduğunu da bilmiyorlardı. Fakat bu yer değişikliğinden ötürü de çok memnundular. Bana çok teşekkür ediyorlardı. Üzerinde **Süleyman Demirel** yazılı sigaradan da ikram ettiler. Başbakan, Latif için ricaya gittiklerinde vermiş. O gece beni konuk ettiler. Ertesi sabah da Latif gelmeyince amcaya Latif'in bana olan borcunu hatırlattım ve istedim.

—*Latif gelmeyince bir şey söyleyemeyiz. Mutlaka gelir, bekleyin!* dediler. Bu arada onun İstanbul'a gitmiş olduğu anlaşıldı. Kim bilir ne zaman gelirdi.

— *Ben de görev yerime gitmek zorundayım. Uzun boylu bekleyemem,* dedim.

Manifaturacı amca:

— *Milas'a kadar yol paranı vereyim,* dedi.

İNSANLARA GÜVENMEK YANLIŞ MIDIR?

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Cuma, 18 Aralık 2015 08:12 -

— *Ben onu öğretmenimden borç aldım. Söz verilenin tamamını isterim, dedim.*

Vermeye yanaşmayınca, kırtasiyeciden bir kâğıt aldım. TÖS şubesine giderek Latif'e acı bir mektup yazdım. Bu yaptığını öğretmenliğine yakıştıramadığımı belirttim ve gene de parayı adresime beklediğimi belirttim. Kim bilir belki de yaptığına pişman olmuştu... Mektubu Manifatura mağazasına teslim ederek görev yerime hareket ettim.

Tabii Latif'ten hiçbir haber gelmedi. Bu aldatılma da benim içime taş gibi oturdu!

*

Yıllar sonra, bir tatil dönüşünde yolumu Dinar'a düşürdüm. Öğretmenevinde çay içerken birkaç öğretmene Latif'i tanıyıp tanımadıklarını sordum. Yüzlerinde bir tebessüm belirdi. Tanımaz olurlar mıydı? Latif'i herkes tanırdı!.. Neler neler yapmıştı? Sahtekârın biriydi. Bir okul gezisinde kız öğrencisine bile sarkmıştı...

Ah Latif! Bu huyları nerden kaptın? Sana güvendiğime pişman değilim. Senin tutumuna bakıp insanlara olan güvenimi hiç kaybetmedim. Herkesi kendim gibi bilmeye devam ettim. Sen benim gözümde hep istisnai bir tip olarak kaldın. (17 Aralık 2015)